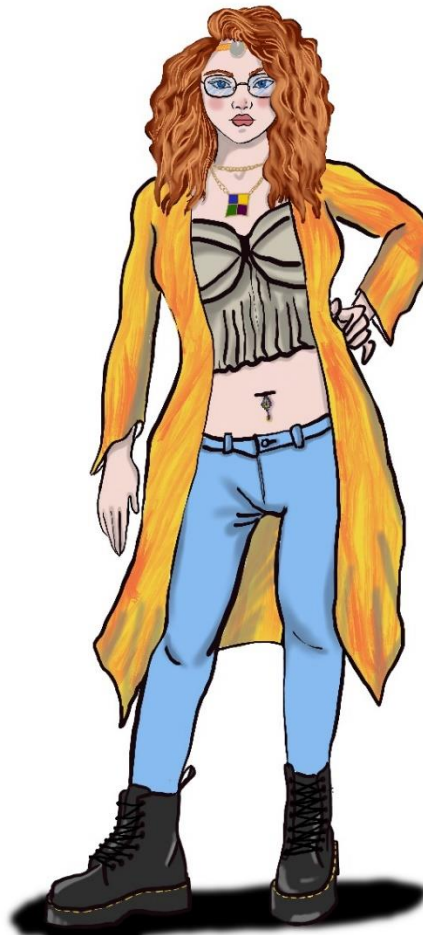

Heks 123

Tante Kato

Naar een idee van Tom Torfs & Katleen Vanherp

Auteur: Annelise Nauwelaerts

Tekeningen:

Concept: Tom Torfs

Illustrator: Faranak Eskandary

Aai is nergens meer te bespeuren sinds ze een grote sprong maakten over een gracht. Waarschijnlijk hadden zijn korte poten de overkant niet gehaald. Geen tijd om terug te keren. Ze kan enkel hopen dat hij zich diep in de modder kan begraven zodat de witte konijnenwezens met rode ogen hem niet kunnen vinden. "Niet opgeven, Eéntweedrie, rennen zo hard je kan. Gho als ik maar niet struikel. Strakjes hebben de Stieniemienie monsters me te pakken. Wat zullen ze met me doen? Gevangen nemen? Op de brandstapel zetten? Levend opeten? Ik zal het snel genoeg weten want... ik ... hijg ... puf puf ... fieuw ... kan... niet... meer."

Een dikke zweetdruppel verlaat haar rode haren, hapert even op haar wenkbrauw, rolt opzij naar haar slaap en zoekt een zoute weg naar haar hals. Een speer zoeft rakelings voorbij.

"Dzjik - ke - dzjak - ke , klitter - kletter, pik pak pok"

De maan die langs achter schijnt, zorgt voor lang uitgerekte schaduwen op de grond. Ze merkt door de donkere schaduwvlekken dat de langoren steeds dichterbij komen. Ze zijn sneller. Haastig kijkt ze over haar schouder met een angstige blik. Scherpe bebloede tanden, een beeld dat op haar netvlies brandt.

"WHAAAAAHHHAAAAA!" Ze schakelt een versnelling hoger.

Ze hoort stampende korte beentjes achter zich. Weer zoeft een speer voorbij en knalt in een boomstam.

"Dzjik - ke - dzjak - ke , flieder - fledder, krik KRAAAAAAAAK krok"

Wat is dat gekraak hoog in de bomen? Enkele Stieniemienies slingeren aan lianen van de ene boom naar de andere en zijn zo sneller dan ons heksje. Met een dubbele salto en een schroefdraai landen ze als volleerde ninja's op enkele meters afstand voor haar. Ze trekken hun wapens, die schitteren in het maanlicht.

"Dzjik - ke - dzjak - ke , spieter -spetter, fik fak fok"

"GAME OVER, Eéntweedrie !"

"Neeeeeeeeeeeeee!"

Ze schrikt verdwaasd wakker. Het duurt even voor ze weet waar ze is.

Het ritmisch geluid en een heerlijke geur komen uit de keuken.

"Dzjik - ke - dzjak - ke , klitter - kletter, pik pak pok"

Er verschijnt een glimlach op haar gezicht.

"Tante Kato?", fluistert ze haast onhoorbaar. Nog angstig van de droom waaruit ze zojuist ontwaakt is.

Zodra ze recht komt, springt Diabolo met een ontevreden miauw van haar buik. Ja, poezen gebruiken tijdens de nacht heel je lichaam als slaapkussen. De kachel brandt. Aai ligt niet meer tussen het sprokkelhout. Zachtjes, op haar tenen sluipt ze richting de keuken. In de deuropening blijft ze staan. Daar staat ze: tante Kato! Grote potten staan te pruttelen op het vuur, een ouderwets gasfornuis waar nog echt vlammen uit komen. Tante Kato is druk bezig met in elke pot regelmatig eens stevig te roeren. Ondertussen breekt ze in een kom enkele groene eieren en klutst ze alsof het keukengerei muziekinstrumenten zijn.

"Dzjik - ke - dzjak - ke , flieder - fledder, sik sak sok"

Terwijl ze met haar rechterarm stevige klopbewegingen maakt, schudt ze op hetzelfde ritme met haar vlezig achterste. Ondertussen tikt ze het ritme met haar linkervoet mee. Ook haar lange oranje-koperen krullen dansen zachtjes op en neer. Eéntweedrie geniet van wat ze ziet en er ontsnapt haar een kleine gniffel: "hihihi..." Aai, die op de gedekte keukentafel zit, kijkt haar richting uit.

"De schone slaapster is wakker. Mag ik je voorstellen aan je nichtje? Kato, dit is Eéntweedrie."

De slanke dame, met lange koperen lokken en een stevige, ronde derrière, draait zich om. Ze zet de kom, iets te hard, naast Aai, die een flinke kledder eiersmurrie op zijn kop bedeed krijgt.

"Jij hebt dezelfde neus als ik hahaha! En de sproetenfee is jou ook goedgezind geweest, hihihi. Mijn lief klein heksenkroketje. Kom hier dat ik je eens stevig tegen mijn boezem trek!"

Ze neemt onze heks stevig vast en roefelt terwijl liefkozend door haar haren.

"Sorry dat ik er niet was vanmorgen. Emiel, de posteekhoorn, was een beetje laat om me te melden dat je zou komen. Ik kreeg mijn afspraken niet meer verzet. En het is zo druk, druk, druk. Ik heb je brunch alvast klaargemaakt. Ik moet zo dadelijk naar een volgende klant. Kom maar aan tafel."

Ze zet een diep bord voor haar neus en met een houten lepel kwakt ze er een dampende portie havermoutpap in. Ze strooit er een soeplepel bruine suiker over en geeft haar een knipoog.

"Wees gerust, die zwarte stippen erin zijn geen vliegen, maar rozijntjes." Ze trekt haar besmeurde schort uit en gaat voor de spiegel staan, naast het fornuis. Ze neemt een borstel, trekt de lange haren eruit, bewaart ze in een glazen pot van de kruidenkast en borstelt haar haren in een hoge slordige dot boven op haar hoofd. "Ik ben haast te laat." Ze aait de pad één keer over zijn bol en geeft hem een kus erbovenop. "Geen Aai-cloudjes laten hier in mijn huis he lieverd." Ze geeft ook Eéntweedrie een zoen op haar neus: "Kies jij ondertussen maar een mooie slaapkamer uit, mijn eksterogje. Ik zie je vanavond."

"Maar..."

"Voor je 't weet ben ik terug, mijn snottebelletje..."

En voor ze het goed en wel beseft, is tante Kato alweer verdwenen. Ze ziet haar vertrekken, vanachter het keukenraam, in een witte bestelwagen:

"GEESTIGE BEESTEN BABBELS" staat erop gedrukt in zwarte letters. Maar Eéntweedrie kan het jammer genoeg niet lezen.